Vzpomínky III. - Dobeš, Pavel

Vedle data zrození a jeho hodiny,
vedle každodenních starostí o zdraví rodiny,
a také vedle vody ve sklepě, když vplavou brambory,
vedle gotického chrámu Svaté Barbory,
vedle Prométhea k Pamíru spoutaného řetězy,
vedle orientace na víru, vedle Matky Terezy,
vedle 6000 roků starých čínských váz,
vedle času, který nedožene ani jeden z nás,
vedle krále Leara, psaného ve verších,
a vedle všeho, co tu vystupuje v rolích vedlejších,
od Severního Porýní až po Jižní Karpaty
hlavní roli hrají dukáty.

Též pro dukát se sehnu, mám ten pohyb rád,
dobře se tím uvolňuje ztuhlost v kříži zad,
rád slyším jeho cinkot, obdivuji jeho svit,
co neumím si ale absolutně představit:
Že by mámu nebo dítě někdo do útulku dal,
snad kdyby dukát si to žádal, no to bych potom bral,
vidím se s ním denně, mluví ke mně z rozhlasu,
potkávám ho na ulici, klaním se mu do pasu:

Jak se vede, pane Dukát, přeji hezký den,
jak se daří vaší paní, jak jste se mnou spokojen?
V hlubinách vrže osa země, vlci vyjí na měsíc,
jen já jak bych paměť neměl, volám z plných plic:
Nemám rád krvavé války, kde se lidé chodí prát,
kde po sobě střílej z dálky, leda že by pro dukát,
nikdy nezkřivil bych na hlavě kus vlasu příteli,
pro dukáty ovšem zabil bych i v neděli.

Dukát si mě bere stranou, říká: Už to jednou zkus!
Než si řeknem Nashledanou, vydrž pravdy aspoň kus!
Ušetřte mě, pane Dukát, tuhle pravdu nesnesu!
Zazvonil a zatřpytil se, pokračoval v přednesu:
Od té doby, co se podle mýho začal točit svět,
učím vraždit, loupit, krást a pokud možno závidět,
ty se dobře bratříš s falší, nejsi vůbec špatný žák,
ale přijde druhý další, který umí taky tak,
taky tak ...